

Payer Imre

HOLTPONT, FORDULÓPONT

mikor ott az ismeretlen, nem tudni, hova is vezető feljáratokkal telezsúfolt nyolcszögű aluljáró keramitján meginogtam; amikor az utolsó – akkor még nem tudtam, hogy nincs tovább – találkozásunk követően meginogtam; amikor szesz okozta süllyedésben meginogtam; aluszín gomolyagban meginogtam; azután valami erő a lábaim irányítani kezdte; amikor elindultam – akkor, ott –, holtpont, fordulópont; amikor te lefelé, én meg föl; föl a lépcsőn, kifelé, ki a múltból; amikor egyenest és sebesen –

ÁLOM

Túl vízszintes a vízszint. Antik nap süt az álom öblén. Néma helyszín. Úszik a nyomorék. Mint amikor még gyermek volt. Valaha. Izmos lábai löknek, karjai húznak valahai tempót. Érti a hűvöst. Boldog. Hirtelen öt állatra lesz figyelmes a parton. Mereven nézik. Némán. Az úszó lassít. Azok a parton pár lépést közelebb jönnek. Öt kutyatestű, majomarcú lény. Nézik. Bevetődnek a tengerbe. Úsznak. Az ember megfordul. Nem akarja, hogy azt lássák, menekül. Próbál nyugodt tempókat szelni. Az öt kutyatestű közelít. Majomarcuk már körötte. Nagy barna szemek. Nézik.

Itt vége. Semmi egyéb, csak a túl néma öböl. (Némán villog a hálósobában a bekapcsoltva felejtett tévé.) Ébred, magához riad. Azután megnyugszik végre. Öregember, nyomorék.